

BINDSULA, f. 1. Inre, tunn sula i skoplugg, hvarvid öfverlädret fastsys, och under hvilken den yttre, tjockare sulan sättes.

BINDTRÅD, m. 2. Se *Segelgarn*.

BINDYXA, f. 1. Se *Dexel*.

BINGBÅNG eller **BINGBONG**, bi'nggbå'ng, n. sing. (i barnspråket och skämtv.) Ljud af klockor och hjellror.

BINGE, m. 2. pl. *bingar*. 1) Afplankadt, upp-till öppet rum i en bod, att förvara säd uti. — *Syn.* Sädeslår, Lår. — 2) (fam.) Hög, hop.

BINGEL, m. 2. sing. Ett grässlåg, äfven kalladt Bingelgräs. *Mercurialis*.

BINGELIBÅNG, ---bå'ng, se *Bingbång*.

BINGLA, f. 1. Se *Pingla*, f.

BINGLA, v. n. 1. Se *Pingla*, v. n.

BINJURE, m. 2. pl. — *njurur*. (anat.) Särskilt, uppm hvardera af de egentliga njurarna belägen tillväxt.

BINNENHAMN, m. 2. (t. *Binnenhafen*) Den inre, genom en bom ifrån den yttre afstängda delen af en hamn.

BINNIKEBAND, n. 3. Ett slags fast och starkt trådband af egen väfnad.

BINNIKEMASK, m. 2. Inhyesmask, ofta flera alnar lång, snarlik ett binnikeband, och hvars delar likna kurbitskärnor; för menniskor och djur ganska farlig, om den intränger i deras inelfvor.

BINNING, m. 2. Se *Stoltväng*.

BINÄR, -är, a. 2. (kem.) Sammansatt af två beståndsdelar.

BINÄRING, f. 2. Näringsfång, som någon har jemte det egentliga och hufvudsakliga.

BIOGRAF, --gráf, m. 3. Författare af lefvernesbeskrifningar.

BIOGRAFI, ---fi', f. 3. Lefvernesbeskrifning. [---phie.]

BIOGRAFISK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på lefvernesbeskrifning. [---graph-.]

BIOLOGI, biälå'ji', f. 3. sing. Läran om lifvet hos djur och växter.

BIOMKOSTNAD, f. 3. och **BIOMKOSTNING**, f. 2. Särskilt, ofta opåräknad utgift, som åtföljer den egentliga och beräknade.

BIOMSTÄNDIGHET, f. 3. Tillfällig, mindre väsendtlig omständighet, som tillkommer till en eller flera hufvudsakliga.

BIORD, n. 3. (gram.) Så kallas de mindre väsendtliga ord, som tjena till att förbinda hufvudorden i en mening, närmare bestämma deras betydelse eller ställning till hvarandra, eller ock för att uttrycka vissa sinnesrörelser. Äfv. Partikel. *B-en dro: artikel, adverb, preposition, konjunktion och interjektion.*

BIORSAK, f. 3. Särskilt, mindre väsendtlig orsak, som tillkommer till den egentliga och hufvudsakliga.

BIPERSONAGE, bi'pärsonåsch, m. 3. (teat.) Personage i ett teaterstycke eller roman, som på ett mindre väsendtligt sätt ingriper i händelsernas gång.

BIPLANET, bi'planét, m. 3. (astr.) Se *Dra-bant*, 3.

BIPROCESS, bi'prosi'åss, m. 3. Mindre vigtig process, som står i sammanhang med åtföljer en annan hufvudsaklig.

BIPULVER, n. 3. Ett slags pulver, som begagnas emot sjukdomar hos bien.

BIQVADRAT, bi'qvadrát, m. 3. (alg.) Fjerde digniteten af ett tal, t. ex. 16 af 2, ty $2 \times 2 \times 2 \times 2 = 16$.

BIQVADRATISK, a. 2. (alg.) *B. rot*, fjerde roten af ett tal.

BIRECESS, bi'resä'ss, m. 3. (hist.) Särskilta punkter, som tilläggsvis åtfölja en recess (se d. o.).

BIRFILARE, m. 3. (t. *Bierfiedler*) Dålig violspelare; musikanter, som spelar på bondbröllop, krogbaler, o. d.

BIRIBI, bi'ribi, n. 4. sing. Ett slags hasardspel, hvarvid begagnas en fyrkantig tafla, indelad i numererade rutor, på hvilka de spelande efter behag lägga sina insatser, då vinst och förlust bestämmas af den nummer, som antingen vid lotteridragning utkommer eller är tecknad på ett kort, hvilket bankören uppslagit ur en kortlek, bestående af lika många numererade kort, som rutor finnas på biribitaflan.

BIRIBISPEL, n. 3. Se föreg.

BIRIBISPELARE, m. 3. 1) En, som spelar biribi. — 2) En, som är begifven på detta spel.

BIRIBIST, --bi'st, m. 3. En, som håller ett spelhus, der biribi spelas.

BIRIBITAFLA, f. 1. Tafla, som vid biribispel begagnas. Jfr. *Biribi*.

BIRKEKARL, m. 2. (i gamla språket) Handelsman. I en sednare tid kallades så personer af den handlande allmogen i Norrland. Ordet kommer af *Birka*, som betydde: borg, stad.

BIROLL, m. 3. Roll af mindre betydenhet.

BIROT, f. 3. pl. — *rötter*. (bot.) Rot, som utbildas ifrån stammen eller grenarna på en växt, och hvarigenom krypande stjelkar och sidokott fästas i jorden.

BIRÄTT, m. 3. Mat, som vid en måltid förtäres emellan de egentliga och hufvudsakliga rätterna. — *Syn.* Mellanrätt, Slinkrätt.

BIS, bi'ss, adv. Latinskt ord, som betyder: två gånger. Nyttjas i musiknoter, för att beteckna, att en eller flera takter böra spelas två gånger.

BIS, (af det tyska *Binse*) Knappmakarterm, som betyder: en gång tvinnadt garn.

BISA, f. Se *Bise*.

BISAK, f. 3. 1) Mindre väsendtlig sak, omständighet, som åtföljer, står i sammanhang med hufvudsaken. *Fäst ej så mycken vigd vid denna utgift: det är blott en b.; hufvudsaken är att du blir frisk.* — *Syn.* Biomständighet. — 2) Obetydligare göromål, som förrättas jemte den egentliga syssla, man har att sköta. *Tjenstens ordentliga skötande borde för honom vara hufvudsak, men han gör det till en b.* — *Syn.* Bigöra, Bigöromål, Bisysla. — 3) (mindre ofta) Småsak, lappri. *Det der arbetet, som för många andra är så svårt, är för honom blott en b.* — *Syn.* Se *Småsak*.

BISALVA, f. 1. Salva, hvarmed vid vissa tillfällen bikupor betryskas. [---salva.]

BISAM, bi'samm, m. 3. Se *Mysk*.

BISARR, -årr, a. 2. 1) Underlig, sällsam, besynnerlig. — 2) (estet.) Säges om hvarje art af det orimligt sällsamma, som, för att äga ett sken af originalitet, med flit afviker ifrån de allmänna reglorna för en god smak. [Bizarr.]

BISARRERI, ---ri', n. 3. 1) Besynnerlighet, sällsamhet. — 2) Underligt infall, besynnerlig handling, sällsamt karaktersdrag. [Biz---.]

BISATS, m. 3. (log. o. gram.) Underordnad sats, som i en mening tjänar till att förbinda, förmedla eller närmare förklara hufvudsatserna. [Bisatts.]

BISCHOFF, bi'schå'ff, m. 3. En vanligen af rödt vin, socker och pomeranssaft tillagad dryck. [Bischof.]